

ΧΡΥΣΗΔΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 2.000.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΦΘΗΝΟ ΚΡΑΣΙ

ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΟ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Για ένα μπουκάλι φθινό κρασί
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χρυσίδα Δημουλίδου
ΘΕΩΡΗΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Χρυσίδα Δημουλίδου, 2022
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Itani/Alamy Stock Photo, Julio Ricco, grynold/Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2022, 5.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-4615-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΧΡΥΣΗΙΔΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΦΘΗΝΟ ΚΡΑΣΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΝΤΟΛΙΕ

στη φυλακή, 56 ετών, πρόωρα γερασμένη από τον χρόνο, αμακιγιάριστη, με γκριζα μαλλιά.

ΜΑΝΤΑΜ ΖΙΖΙ

πόρνη, 28 ετών, υπέροχο κορμί, κατακόκκινα μαλλιά, εκθαμβωτική, σικ μα και προκλητική, με αέρινη κίνηση, αριστοκρατική.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΝΤΟΛΙΕ

36 ετών, καστανή, ατημέλητη, με κουρασμένο πρόσωπο.

ΑΝΤΟΥΑΝ ΦΑΜΠΡΙΕ

23 έως 30 ετών, λαϊκό παιδί με πλούσια σκούρα μαλλιά, γοητευτικός, αγνός, εργατόπαιδο και στα τριάντα αριστοκρατικός.

ΑΝΝΕΤ

υπηρεσία, 26 ετών, τσαχπίνια, λεπτή και σβέλτη με χαριτωμένο πρόσωπο.

ΣΕΜΠΑΣΤΙΑΝ ΣΑΡΡΙΕ

Γάλλος ώριμος επιχειρηματίας 55 ετών, τζέντλεμαν, λίγο γεμάτος, με μούσι, συμπαθητικός.

ΔΟΥΚΑΣ ΤΣΑΡΛΣ ΡΟΜΠΕΡΤ ΜΑΓΙΕΡ

Άγγλος αριστοκράτης, 40 ετών, πολύ αριστοκρατικός,
με ευχάριστο πρόσωπο.

ΛΟΥΣΙΕΝ

σωφρονιστικός υπάλληλος, 40 ετών.

ΝΤΟΜΙΝΙΚ ΜΠΑΡΤΑΝ

40 ετών, αριστοκρατική.

Η Γκαμπριέλ Ντολιέ (στη φυλακή) ίσως χρειαστεί να ερμηνευτεί από μια ώριμη ηθοποιό. Η Γκαμπριέλ Ντολιέ και η Ζιζί είναι ένα και το αυτό πρόσωπο με τη διαφορά ότι ως Ζιζί είναι νέα και εντυπωσιακή και ως Γκαμπριέλ, αφημένη από τον χρόνο.

Η Αννέτ και η Ντομινίκ μπορούν να παιχτούν από μια ηθοποιό με διαφορετικό χρώμα μαλλιών.

Ο σωφρονιστικός υπάλληλος Λουσιέν, ο Δούκας Μάγιερ, ο Σεμπασιάν Σαρριέ, ο σερβιτόρος, μπορούν να παιχτούν από έναν ηθοποιό με διαφορετικό χρώμα μαλλιών.

Σύνολο ηθοποιών 5-7.

Σχετικά με τη μουσική, βάσει στίχων και εποχής, ταιριάζει η Εντίθ Πιαφ.

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ 1η

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Παρίσι 1986

Κελί φυλακής, βράδυ, μισοσκότεινο.

Ακούγεται το τραγούδι της Εντίθ Πιαφ, Non je ne regrette rien (Δε μετανιώνω για τίποτα) http://www.youtube.com/watch?v=xTRZBUd_-38.

<https://lyricstranslate.com/el/Edith-Piaf-Non-je-ne-regrette-rien-lyrics.html>

Non, je ne regrette rien

Non, rien de rien

Non, je ne regrette rien

Ni le bien qu'on m'a fait

Ni le mal; tout ça m'est bien égal!

Όχι, δε λυπάμαι για τίποτα

Όχι, τίποτα

Όχι, δε λυπάμαι για τίποτα

Ούτε το καλό που μου έγινε

Ούτε κακό, όλα αυτά που δε με ενδιαφέρουν!

Non, rien de rien

Non, je ne regrette rien

C'est payé, balayé, oublié

Je me fous du passé!

Όχι, τίποτα

Όχι, δε λυπάμαι για τίποτα

Είναι πληρωμένα,

ξοφλημένα, ξεχασμένα

Καρφί δε μου καίγεται

για το παρελθόν!

Avec mes souvenirs
 J'ai allumé le feu
 Mes chagrins, mes plaisirs
 Je n'ai plus besoin d'eux!

Με τις αναμνήσεις μου
 Άναψα τη φωτιά
 Οι θλίψεις μου,
 οι απολαύσεις μου
 Δεν τα χρειάζομαι πια!

Σε ένα κελί φυλακής, στο ντιβάνι, στη γωνία, βρίσκεται ξαπλωμένη η Γκαμπριέλ, 56 ετών, με γκριζα μαλλιά, με γκρι στολή φυλακισμένης. Απέναντί της, υπάρχει ένα μικρό παραθύρι με κάγκελα, κι εκείνη κοιτάζει την πανσέληνο που πέφτει πάνω της. Παραδίπλα η πόρτα του κελιού με κάγκελα επίσης, πιο πέρα μια λεκάνη WC και μπροστά στο κοινό μια απλή ξύλινη καρέκλα. Η μουσική χαμηλώνει σιγά σιγά μέχρι που γίνεται απόλυτη ησυχία. Η Γκαμπριέλ ανασηκώνεται από το κρεβάτι της και πλησιάζοντας το παραθύρι γαντζώνεται με τα χέρια της στα κάγκελα. Ανασηκώνει τα πόδια της προσπαθώντας να δει έξω, μα δε φτάνει όλο το κεφάλι, ίσα στο ύψος των ματιών. Γυρίζει το σώμα της πλησιάζει το κοινό, κοιτάζοντας στο άπειρο σκεπτική και σταματά μπροστά τους. Γέρνει ελαφρά τους ώμους της και μετά μονολογεί. Η φωνή της ακούγεται βαριά και κουρασμένη.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Νύχτωσε... Νύχτωσε ακόμη μια φορά κι εγώ δεν μπορώ να πιάσω το φεγγάρι... δεν μπορώ να λουστώ κάτω από το φως του, δεν μπορώ να παίξω κρυφτό μαζί του... δεν μπορώ να χορέψω κάτω από τη λάμψη του, να του μιλήσω για έρωτες... λάθη... σφάλματα... Όμως δεν ξέχασα τίποτα... Σήμερα 19^η Απριλίου, 1986, μετρώ. Χρόνια... είκοσι... Μήνες... διακόσιοι σαράντα... Νυχτιές... επτά χιλιάδες, τριακόσιες δύο... Τις μέρες, όχι, δεν τις μετρώ, αυτές δε με αγγίζουν... την ημέρα είμαι άορατη... δε ζω... δεν υπάρχω... Μα σαν ο ήλιος αρχίζει να κρύ-

βεται, οι αναμνήσεις βγαίνουν απ' τα συρτάρια τους και με κυνηγούν σαν δαίμονες, για να μου θυμίζουν πως ζω, πως ακόμα υπάρχω... Πόσα χρόνια θα με βασανίζουν ακόμα, δεν το ξέρω... Κάθε μέρα που ξημερώνει εύχομαι να 'ναι η τελευταία μου, μα... μα, σαν πλακώνει το σκοτάδι, εγώ ξαναγεννιέμαι από τις στάχτες μου. Κάθε χάραμα ξυπνώ σαν Γκαμπριέλ Ντολιέ και κάθε βράδυ... κοιμάμαι... αν το κατορθώσω, σαν Ζιζί.

(Το βλέμμα της ζωηρεύει απότομα, ισιώνει την πλάτη της, χαμογελά και η φωνή της γίνεται πιο ζωηρή)

Χμ... Πριν από τριάντα έξι χρόνια, στο Παρίσι, αλλά και σε ολόκληρη την Ευρώπη, το Σαλόν ντ' Αμούρ, ήταν ξακουστό για τις υπηρεσίες που πρόσφερε στους άντρες... Κι όταν λέω υπηρεσίες, δεν εννοώ οποιεσδήποτε υπηρεσίες, αλλά εκείνες τις ιδιαίτερες, τις πολύ προσωπικές, που αφορούν τον έρωτα και πόση ευχαρίστηση μπορεί να προσφέρει... Καταλαβαίνετε τι θέλω να πω... Στο Σαλόν ντ' Αμούρ σύχναζαν, μόνο άντρες... Όχι τυχαίοι άντρες... οι περισσότεροι ήταν νεόπλουτοι ισχυροί επιχειρηματίες που έγιναν πάμπλουτοι μετά τον πόλεμο ή πολιτικοί αλλά και αριστοκράτες που ταξίδευαν συχνά και ήθελαν να ξεκουράσουν τα σώματά τους, δίπλα σε ένα σμιλεμένο θαρρείς από γλύπτη, γυναικείο κορμί που θα τους έκανε όσοολα τα χατίρια... που θα τους χάριζε απολαύσεις και ηδονές που δε φαντάστηκαν και θα επέτρεπε όλες τις φαντασιώσεις τους και αχαλίνωτα πάθη, να τα ζήσουν στην πραγματικότητα... να είναι ο εαυτός τους, έτσι όπως ποθούσαν μακριά από τις σεμνοτυφίες των συζύγων τους, μακριά από τις οικογενειακές ευπρέπειες και οτιδήποτε τους θύμιζε συζυγική ρουτίνα... Και εγώ η πόρνη, η γνωστή ως μαντάμ Ζιζί, ήμουν η πρώτη επιλογή τους.

(Κοιτάζει κατάματα το κοινό)

Δε θυμάμαι τίποτα καλό από τα παιδικά μου χρόνια στη Μασσαλία όπου γεννήθηκα, ένα παγωμένο πρωινό του Ιανουαρίου, του 1931. Η Πετούλια Ντολιέ, η μάνα μου, ήταν θεατρίνα ενός άθλιου, πεινασμένου, θιάσου... Κι εγώ, ένα καστανό αδύνατο κοριτσάκι, που έκανε όνειρα, μισοκρυμμένο πίσω από τις κουρελιασμένες κουρτίνες, μιας φθηνής θεατρικής σκηνης, όπου έπαιζε τους ρόλους της η Πετούλια. Τις περισσότερες φορές ήταν μεθυσμένη, ξέχναγε τα λόγια της ή έπεφτε κάτω και, τότε θυμάμαι την οργή του χοντροκοιλιά μεσιέ Αντρέ Λαγκόν, που είχε εκείνη την άθλια επιχείρηση, να την απειλεί πως θα την πετάξει έξω, στους παγωμένους δρόμους, μαζί με εμένα. Τότε εκείνη έβαζε τα κλάματα κι εγώ, γαντζωμένη πάνω της, έκανα το ίδιο... Αυτό μαλάκωνε την οργή του μεσιέ Αντρέ, ειδικά όταν η Πετούλια έσκυβε στα γόνατα, μπροστά του και του κατέβαζε το παντελόνι, δίχως να νοιάζεται αν εγώ παραδίπλα, κοιμόμουν ή κρυφοκοίταζα. Εξάλλου, τι κακό να έβρισκε ένα παιδί που 'χε μάθει να ζει μέσα σε βρομοκάμαρες που έζεχναν αναστεναγμούς και χνότα αντρών; Κι εμένα με ένοιαζε να βρισκόμαι δίπλα στη μάνα μου... και να 'χω ένα πιάτο φαΐ να μοιραστώ μαζί της. Λεφτά δεν της έδωσε ποτέ, μόνο στέγη κι ένα πιάτο φαγητό που ίσα που έφτανε για δύο...

(Αναστενάζει και κάθεται στην καρέκλα)

Πατέρα δε γνώρισα ποτέ, δεν ξέρω καν το όνομά του. Κάποιος από τους πολλούς εραστές της μάνας μου με έσπειρε κάποιο βράδυ και μετά... Ξέχασε πως κοιμήθηκε με μια θεατρίνα. Ποιος νοιαζόταν εκείνα τα χρόνια για τα παιδιά που έσπερνε με γυναίκες του δρόμου; Είτε πόρνη, είτε θεατρίνα

ήταν το ίδιο πράγμα... Και να ήθελα να μάθω ποιος ήταν, δεν ήταν εύκολο... Λέξεις όπως πατέρας και οικογένεια θάφτηκαν στα κατάβαρα της ψυχής μου και σκεπάστηκαν από τα ερείπια μιας ζωής που δε μου άξιζε... Και μετά ήρθε ο πόλεμος... και ρήμαξε πέρα από τα σπίτια μας και τις καρδιές μας. Η ζωή μας έγινε τόσο δύσκολη που πλέον φυτοζωούσαμε. Όμως μεγάλωνα... και κυρίως ομόρφαινα. Στα δεκατέσσερα, ήμουν ήδη πολύ ψηλή και το κορμί μου θύμιζε άγαλμα. Το μπουμπουκι άρχιζε ν' ανθίζει και να μοσχοβολά. Και φυσικά ο Αντρέ Λαγκόν δεν έχασε την ευκαιρία... Κι ένα βράδυ, την ώρα που η μάνα μου σερονόταν μεθυσμένη στη σκηνή, με στρίμωξε σε μια γωνιά. Όσο κι αν προσπάθησα να αμυνθώ, ήταν μάταιο... ήμουν ανήμπορη να αντιδράσω και μετά, τον φοβόμουν τόσο πολύ... Κι αυτό επαναλήφθηκε, ξανά και ξανά, μέχρι που εκείνο το παγωμένο πρωινό, του 1944, λίγο πριν το Παρίσι απελευθερωθεί από τα Γερμανικά στρατεύματα, η Πετούλια, άφησε την τελευταία της πνοή δίπλα σ' ένα άδειο μπουκάλι φθηνό κρασί... Ούτε που θυμάμαι πού την έθαψε ο Λαγκόν, τα είχα χαμένα... Πήρα εγώ τη θέση της στη σκηνή, το ίδιο κίολας βράδυ. Και τα πήγα πολύ καλά...

(Χαμογελά με πίκρα και κουνάει το κεφάλι)

Για δυο ολάκερα χρόνια ήμουν η πρωταγωνίστρια του θιάσου του. Τουλάχιστον τον πρώτο χρόνο, γιατί τον δεύτερο, άρχισα να παίζω κι άλλους ρόλους. Ο μεσιέ Λαγκόν άρχισε να μου κουβαλά άντρες να γευτούν τα κάλλη μου. Βρομοκοπούσαν όλοι τους λίγδα, ταμπάκο και φθηνό αλκοόλ. Νομίζω, μίσησα το φθηνό αλκοόλ από τότε και ορκίστηκα πως ποτέ δε θα το βάλω στο στόμα μου. Μέχρι... που κάποιος από δαύτους, ένας χωρισμένος, πενηντάρης, επιχειρηματίας, ο μεσιέ Ζαν Ντιράκ, με ερωτεύτηκε και μου ζήτησε να φύ-

γω μαζί του. Τον ακολούθησα χωρίς δεύτερη σκέψη. Από το να υπομένω όλους αυτούς τους λιγδιάρηδες που μου κουβαλούσε ο Αντρέ, προτίμησα τον ένα.

Με τον Ζακ, εγκατασταθήκαμε στη Λυών. Τους πρώτους μήνες η ζωή μαζί του, ήταν... ας πούμε ευχάριστη. Όχι πως είχα περισσότερη ελευθερία, όμως τώρα υπήρχαν χρήματα και ο Ζακ, μου αγόραζε ό,τι λαχταρούσα και με πήγαινε σε ακριβά ρεστοράν. Ήμουν δεκάξι, μα έμοιαζα τουλάχιστον είκοσι. Με πήγαινε στα καλύτερα μέρη, ξόδευε, περισσότερο φυσικά για να με επιδείξει στους γύρω του, γιατί δεν άφηνε κανέναν να με πλησιάσει. Δεν είχαμε φίλους. Μετά από λίγους μήνες, άρχισα να πλήττω όλη μέρα κλεισμένη σ' ένα δωμάτιο, να τον περιμένω να γυρίσει από τις δουλειές του, πολύ αργά το βράδυ, για να πέσει σαν πεινασμένο κτήνος επάνω μου... Τι δουλειά ακριβώς έκανε, δεν κατάλαβα ποτέ. Τον ανέχτηκα αρκετό καιρό, μέχρι που άρχισε να με ζηλεύει αφόρητα και να σηκώνει χέρι επάνω μου. Μια νύχτα του Δεκέμβρη, μετά από έναν ακόμα ξυλοδαρμό, το έσκασα. Είχα φροντίσει να ρίξω στο κρασί του μια γερή δόση υπνωτικού και την ώρα που κοιμόταν, άρπαξα από τις τσέπες του όσα χρήματα υπήρχαν, το χρυσό ρολόι του με την αλυσίδα, το χρυσό του δαχτυλίδι, τα φθινοκοσμήματα που μου είχε αγοράσει και, παίρνοντάς μαζί μου όσο περισσότερα ρούχα χωρούσε ένας σάκος, έφυγα για το Παρίσι.

(Κοιτάζει ψηλά το ταβάνι σαν να αναπολεί)

Θυμάμαι πως μετά από ένα πολύωρο κουραστικό ταξίδι μέσα σ' ένα παγωμένο τρένο που έκανε πολύ θόρυβο και μας γέμιζε κάπνα και μουτζούρα, έφτασα ξημερώματα στο ομιχλώδες Παρίσι. Περιπάτησα για ώρες μέχρι που βράδιασε ψάχνο-

ντας να βρω μια φθηνή πανσιόν να ξαποστάσω και να βάλω ένα κομμάτι ψωμί στο στόμα μου... Από την επομένη κιόλας, άρχισα να ψάχνω για δουλειά. Γράμματα γνώριζα ελάχιστα, δεν είχα τα κατάλληλα προσόντα, εκτός από ένα. Ήμουν μόλις δεκαεπτά χρόνων, δροσερή και πολύ όμορφη. Τελικά κατέληξα στο *Ma maison*, ένα καμπαρέ ελαφρών ηθών, να τραγουδώ, ημίγυμνη, σε μια σκηνή και μετά να κάθομαι στα γόνατα των πελατών... Μπορεί να ήμουν μαθημένη στα δύσκολα αλλά έπρεπε να επιβιώσω στα περισσότερα δύσκολα. Δεν είχα άλλη επιλογή... οι τσέπες των αντρών ήταν γεμάτες λεφτά και εκείνοι είχαν ανάγκη από γυναίκες που θα τους έκαναν όλα τα χατίρια που δε θα μιλούσαν ακατάπαυστα, που δεν γκρίνιαζαν, που δεν τους θύμιζαν τις γυναίκες τους... Και οι πόρνες ήταν οι μόνες, που όλα αυτά, ήξεραν να τα κάνουν πολύ καλά... Γι' αυτό και ποτέ δεν ξέμεναν από άντρες...

Τη μαντάμ Φλοράνς, μια ξεπεσμένη αριστοκράτισσα από τη Ρωσία, με τσαρική καταγωγή, τη γνώρισα όταν ήρθε στο καμπαρέ που δούλευα, να ψαρέψει πελατεία για τα σπιτωμένα κορίτσια της. Σαν με είδε στη σκηνή, εντυπωσιάστηκε και κατάλαβε πως μπορεί να ήρθε να ψαρέψει πελάτες, πέτυχε όμως λαβράκι. Μου πρόσφερε καλά λεφτά, να κάνω τάχα θελήματα κι έτσι έγινα ένα από τα κορίτσια του σπιτιού της, η πιο νεαρή σε ηλικία. Πότε έγινα επίσημα, πόρνη, δε θυμάμαι... όμως πλέον δεν πεινούσα, είχα το δικό μου δωμάτιο στον οίκο ανοχής της, νέο χρώμα μαλλιών, κατακόκκινα και νέο όνομα. Ζιζί. Σύντομα η μαντάμ Φλοράνς, κατάλαβε πως ήμουν το πιο σημαντικό κορίτσι της μια και οι πελάτες της ζητούσαν πάντα, πρώτα εμένα. Αναγνωρίζοντας τη ζήτηση που είχα, προσέλαβε δάσκαλο να μου μάθει γράμματα αλλά και *savoir vivre*. Στο σπίτι της μαντάμ Φλοράνς δούλευε και μια Γιαπωνέζα, η Φουμικό, που στα γιαπωνέζικα σήμαινε κορίτσι με πολύτιμη ομορ-

φιά και ήταν πρώην γκέισα. Από εκείνη είχα μάθει όλα τα μυστικά του μασάζ και του έρωτα... Ο δάσκαλός μου μου μάθαινε γράμματα κι εκείνη όλα τα τερτίπια και μυστικά του έρωτα εκείνα που κάνουν τα αρσενικά ν' αναστενάζουν στα χέρια μιας γυναίκας. Σύντομα, οι πελάτες της άρχισαν να με προτιμούν όλο και περισσότερο, να ζητούν αποκλειστικά εμένα περιμένοντας ώρες, μέχρι και μέρες να απολαύσουν το γυμνό κορμί μου. Έκανα πλούσια τη μαντάμ Φλοράνς αλλά για πρώτη φορά στη ζωή μου, είχα πολλά δικά μου χρήματα που αποταμίευα με θρησκευτική ευλάβεια. Όμως δεν ήταν τίποτα μπροστά σ' αυτά που κέρδιζε η μαντάμ, από τον ιδρώτα, του δικού μου κορμιού. Έκανα υπομονή και τρία χρόνια μετά ήμουν έτοιμη ν' ανοίξω τα δικά μου φτερά.

Λίγο πριν μπω στα είκοσι, την ημέρα των γενεθλίων μου, αποφάσισα να ξαναγεννηθώ. Πέταξα ό,τι πιο πολύτιμο θεωρούσα σε μια βαλίτσα κι έφυγα από το σπίτι σκαστά ξημέρωμα. Ήδη είχα νοικιάσει πριν από μία εβδομάδα, το δικό μου σπίτι, κρυφά από όλους, πολύ μακριά από εκεί που έμενα... Επιτέλους είχα τον δικό μου χώρο όπου θα δούλευα μόνο για τον εαυτό μου. Αν ήθελα να είμαι η Ζιζί, με συμπεριφορά γκέισας, και όχι μια απλή πόρνη, τότε έπρεπε να ξέρω να σαγηνεύω, όχι μόνο τα μάτια των αντρών, αλλά και το μυαλό και την καρδιά τους. Άρχισα να φέρομαι στους άντρες σαν γκέισα αφού μελέτησα πρώτα προσεκτικά όλα τα κόλπα τους φερόμενα από την Άπω Ανατολή... Σύντομα έγινα περιζήτητη... η γυναίκα που ήθελαν να κοιμηθούν μαζί της όλοι οι άντρες στο Παρίσι και πέρα από αυτό...

(Σηκώνεται από την καρέκλα και προχωράει με αργά βήματα προς το κοινό ενώ ένας προβολέας πέφτει τώρα επάνω της φανερώνοντας το κουρασμένο και ρυτιδιασμένο πρόσωπό της)

Όχι μη με κοιτάτε με αυτό το απορημένο βλέμμα... Δε χρειάζομαι τον οίκτο σας! Ζητώ, την κατανόησή σας. Ξέρω... Το ξέρω πως αυτό που βλέπετε δεν έχει καμία σχέση με εκείνο που ήμουν κάποτε και ούτε θα ήμουν ποτέ. Ο χρόνος με χαράκωσε άσχημα. Δεν έδειξε το παραμικρό έλεος. Και γιατί να δείξει; Μήπως του έδωσα την παραμικρή σημασία όταν κρατούσα τα νιάτα, στα χέρια μου; Μήπως τον υπολόγισα ποτέ; Τον αγνοούσα πάντοτε σαν να μην υπήρχε. Πίστευα πως σε όλη μου τη ζωή θα παραμείνω νέα και γοητευτική. Κι όταν τα χρόνια πέρασαν, εκείνος μου επιτέθηκε με τα κοφτερά του δόντια, χαράζοντας αυλακιές παντού. Στην αρχή λεπτές, μετά όλο και πιο βαθιές. Η αλήθεια είναι ότι σοκαρίστηκα, έκανα τα πάντα για να τις καλύψω, να τις κρύψω από τον κόσμο... μάταια... Όμως πλέον δε μ' ενδιαφέρει. Καρφί δε μου καίγεται αν οι ρυτίδες πλέκουν συρματοπλέγματα επάνω μου... αν μοιάζουν με πολεμικά χαρακώματα... Με το κορμί μου ας κάνουν ό,τι θέλουν... Ένα δε θέλω... Να μην αγγίξουν την ψυχή μου. Εκείνη τη θέλω αρυτίδωτη... τη θέλω όμορφη... τη θέλω ατσαλάκωτη. Εκείνο το μικρό καστανό κοριτσάκι, η Γκαμπριέλ, θέλω να ζει πάντα μέσα μου και να είναι αθώο.

(Γυριάζει την πλάτη και πλησιάζοντας το παραθύρι κοιτάζει το φεγγάρι)

ΣΚΗΝΗ 2η

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Τελικά δεν ξέρω αν υπήρξα το θύμα... ή θύτης... θύτης της δικής μου ζωής.

ΛΟΥΣΙΕΝ

Πάλι μιλάς με το φεγγάρι Γκαμπριέλ; Τόσα χρόνια, δεν κουράστηκες;

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Είναι τόσο πολλά αυτά που θέλω να του πω... δε φτάνει ο χρόνος...

ΛΟΥΣΙΕΝ

Και τι είναι αυτά που του λες;

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Όσα δεν πρόλαβα, όταν ήμουν εκεί, έξω από αυτούς τους τοίχους...

ΛΟΥΣΙΕΝ

Και είσαι σίγουρη πως το φεγγάρι σε ακούει;

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Δεν ξέρω αν με ακούει, μα με νιώθει...

ΛΟΥΣΙΕΝ

Γιατί δεν τα λες σε μένα που και αυτιά έχω και καρδιά για να σε καταλάβω;

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Θα με καταλάβεις, Λουσιέν;

ΛΟΥΣΙΕΝ

Αν σε νιώθει το φεγγάρι, γιατί να μη σε καταλάβω κι εγώ, που είμαι άνθρωπος;

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Ακριβώς επειδή είσαι άνθρωπος... οι άνθρωποι δυσκολεύονται να καταλάβουν πράγματα...

ΛΟΥΣΙΕΝ

Ποια πράγματα εννοείς;

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Όλα εκείνα που τους πλήγωσαν... που τους πληγώνουν...

ΛΟΥΣΙΕΝ

Και το φεγγάρι, τα καταλαβαίνει;

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Και τα καταλαβαίνει... και τα θεραπεύει...

ΛΟΥΣΙΕΝ

(Χαμογελά αγνά) Είσαι καλή γυναίκα Γκαμπριέλ... είκοσι χρόνια τώρα στη φυλακή όπως λέει ο φάκελός σου, δεν έδωσες αφορμή έστω για μια επίπληξη, δικαίωμα για την παραμικρή παρατήρηση... Είσαι η πιο πειθαρχημένη κρατούμενή μας και σε συμπαθώ πολύ, όμως κάποιες φορές... δεν καταλαβαίνω τον τρόπο που σκέφτεσαι...

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Κι εγώ σε συμπαθώ Λουσιέν. Πόσα χρόνια γνωριζόμαστε αλήθεια; Πέντε; Έξι;

ΛΟΥΣΙΕΝ

Πέντε και μισό, από τότε που με έφεραν σωφρονιστικό υπάλληλο σ' αυτές τις φυλακές.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Πεντέμισι χρόνια μόνο, αλλά είσαι ο μόνος εδώ μέσα που με έκανε να ανοιχτώ τόσο πολύ μαζί του.

ΛΟΥΣΙΕΝ

Το ξέρω...

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Ξέρεις όμως τον λόγο;

ΛΟΥΣΙΕΝ

Όχι, δεν είμαι σίγουρος...

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Επειδή, η πληγή που έχεις μέσα σου, αιμορραγεί ακόμη... όπως και η δική μου...

ΛΟΥΣΙΕΝ

Πληγή; Τι εννοείς;

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

(Δυνατά) Μην παριστάνεις τον χαζό, Λουσιέν. Η φυλακή είναι μια μικρή κοινωνία με τις καλές και τις κακές στιγμές της. Και φυσικά το κουτσομπολιό, αγαπημένη ασχολία όλων... Όλα μαθεύονται εδώ μέσα, δεν υπάρχουν μυστικά, είτε αφορούν κρατούμενους, είτε προσωπικό φυλακής.

ΛΟΥΣΙΕΝ

Μιλούν για μένα;

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Φυσικά...

ΛΟΥΣΙΕΝ

Και τι λένε;

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Πως ποτέ σου δε θα ξεπεράσεις τη φυγή της γυναίκας σου, που σ' εγκατέλειψε, με τον καλύτερό σου φίλο, αφήνοντας ένα τρίχρονο παιδί, πίσω της... γύρισες από τη δουλειά και βρήκες τον γιο σου στα σκοτάδια να κλαίει φοβισμένος και πεινασμένος... Κι εκείνη άφαντη... Ευτυχώς που άφησε σημείωμα πίσω της, μην την ψάχνεις άδικα... «Δε σ' αγαπώ Λουσιέν, αγαπώ κάποιον άλλον, συγκεκριμένα τον Φαμπιάν, τον φίλο σου... Φεύγω μαζί του, το παιδί θα είναι καλύτερα κοντά σου»... Αυτά δεν έγραψε στο σημείωμα; Ή περίπου αυτά...

ΛΟΥΣΙΕΝ

(Ταραγμένος, ανάβει ένα τσιγάρο)

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Δεν απαντάς; Ψέματα λένε οι φήμες;

ΛΟΥΣΙΕΝ

Τι θες να σου πω... δε θέλω πλέον να ξέρω τίποτα για εκείνη, αδιαφορώ αν υπάρχει... αν ζει ή πέθανε...

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Μπορεί πράγματι, να μην υπάρχει...

ΛΟΥΣΙΕΝ

(Με ολοφάνερη ταραχή) Τι; Έμαθες κάτι για εκείνη;

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Όχι δεν έμαθα τίποτε, απλά έτσι το είπα... Μην κοροϊδεύεις

τον εαυτό σου Λουσιέν. Την αγαπάς ακόμη. Δες πόσο ταράχτηκες... την αγαπάς ακόμη, δεν την ξεπέρασες... Όχι, δεν είναι κακό αυτό. Και τον φίλο σου τον αγαπάς... Σου έχουν λείψει και οι δύο. Αυτό είναι που σε πονά περισσότερο. Η απουσία τους... όχι η προδοσία τους.

ΛΟΥΣΙΕΝ

(Κοιτάζει το ρολόι του) Ώρα να κοιμηθείς Γκαμπριέλ... είναι περασμένα μεσάνυχτα...

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Ε, και; Μήπως με περιμένουν υποχρεώσεις ή τρεξίματα;

ΛΟΥΣΙΕΝ

Μην ξεχνάς πως είσαι υπεύθυνη κουζίνας, μην κάψεις το αυριανό φαγητό... καλύτερα να κοιμηθείς, να 'σαι ξεκούραστη.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Αντέχω και με λίγο ύπνο... Εξάλλου, απόψε, έχει πανσέληνο και κάθε φορά που το φεγγάρι είναι ολόγιομο, μου είναι αδύνατο να κοιμηθώ... Εσύ γιατί δεν πας να ξαποστάσεις λιγάκι; Τον έλεγχο σου τον έκανες.

ΛΟΥΣΙΕΝ

Ούτε κι εγώ νιώθω κουρασμένος...

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Αλήθεια... ο γιος σου, αναζητά τη μητέρα του;

ΛΟΥΣΙΕΝ

(Την κοιτάζει ενοχλημένος και κάνει να φύγει, δίχως να

απαντήσει, προχωρά τρία βήματα, σταματά και γυρίζει το κεφάλι) Σε ζήτησε πάλι σήμερα εκείνη η κυρία μαζί με το νεαρό κορίτσι... είναι πέμπτη φορά... γιατί αρνείσαι να τις δεις;

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Είναι όμορφο, το κορίτσι, Λουσιέν;

ΛΟΥΣΙΕΝ

Ναι, είναι... πολύ εντυπωσιακό θα έλεγα. Έχει μαύρα μαλλιά και πράσινα μάτια... Όμως και η μητέρα του, αν και δε μοιάζουν καθόλου, είναι κι εκείνη όμορφη και είναι πολύ νέα, γύρω στα τριάντα πέντε... τριάντα έξι...

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Δε σε ρώτησα για την άλλη...

ΛΟΥΣΙΕΝ

Γκαμπριέλ γιατί αρνείσαι να τις δεις;

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

(Κοιτάζοντάς τον ειρωνικά) Για να αρνούμαι, θα έχω τους λόγους μου...

ΛΟΥΣΙΕΝ

Είναι συγγενείς σου;

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

(Χαμογελάει αγνά) Μπορεί και να είναι... Σου ζήτησα να τους πεις, πως δε θα τους δεχτώ... άδικος ο κόπος που έρχονται ως εδώ, χάνουν τον χρόνο τους.

ΛΟΥΣΙΕΝ

Τους το είπα, όμως η μικρή μου ζήτησε να σου πω, πως τόσο η μητέρα της όσο κι εκείνη, σε έχουν συγχωρέσει...

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Πάψε!! Τι να συγχωρέσει, ένα παιδί από μένα;

ΛΟΥΣΙΕΝ

Δεν είναι παιδί... είναι δεκαεννέα ετών, το είδα στην ταυτότητά της, ολόκληρη γυναίκα... τη λένε Αμελί...

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Πάψε! Δε θέλω να ξέρω πώς τη λένε! Μην την αφήσεις να με πλησιάσει σε παρακαλώ, δε θέλω να βρομίσω την ψυχή της. Εγώ είμαι ο θάνατος κι εκείνη η ζωή, εγώ βαρυχειμωνιά κι εκείνη λουλουδιασμένη άνοιξη... δεν έχουμε τίποτα κοινό...

ΛΟΥΣΙΕΝ

Σκέφτομαι πως θα σου έκανε καλό να μιλήσεις με κάποιον άνθρωπο... είκοσι ολόκληρα χρόνια τώρα, είναι οι πρώτες επισκέψεις που δέχτηκες...

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Μιλάω με σένα, μου αρκεί...

ΛΟΥΣΙΕΝ

Γιατί δε μου λες τι έγινε, εκείνο το βράδυ, Γκαμπριέλ;

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Ποιο βράδυ;

ΛΟΥΣΙΕΝ

Ξέρεις πολύ καλά σε ποιο βράδυ αναφέρομαι. Είκοσι χρόνια τώρα δεν έμαθε ποτέ κανείς τι συνέβη εκείνο το βράδυ. Ακόμη και στο δικαστήριο, αρνήθηκες να μιλήσεις. Γι' αυτό καταδικάστηκες τριάντα χρόνια... Αν μιλούσες, αν έλεγες τι σε ώθησε να κάνεις αυτό που έκανες, θα είχες ελαφρυντικά και η ποινή σου θα ήταν μικρότερη, αυτή τη στιγμή θα ήσουν έξω...

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Μου είναι αδιάφορο αν είμαι εδώ μέσα ή έξω... για μένα, Λουσιέν, η ζωή μου τελείωσε εκείνο το βράδυ... το μόνο που με πειράζει είναι που δεν μπορώ να αγγίξω το φεγγάρι...

ΛΟΥΣΙΕΝ

Έχουν σχέση αυτές οι δύο γυναίκες με την υπόθεσή σου; Δηλαδή η μητέρα, γιατί η κόρη πρέπει να ήταν αγέννητη...

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Σου είπα αυτές, να τις αφήσεις στην ησυχία τους... όμως... αν θες μπορούμε να μιλήσουμε για μένα...

ΛΟΥΣΙΕΝ

(Την πλησιάζει με ενδιαφέρον) Αλήθεια το λες;

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Για ποια ενδιαφέρεσαι, να μάθεις, την Γκαμπριέλ ή τη Ζιζί;

ΛΟΥΣΙΕΝ

Και για τις δύο. Την Γκαμπριέλ τη γνώρισα εδώ, τη Ζιζί την έχω μόνο ακουστά. Ήμουν έφηβος όταν άκουσα να μιλούν για εκείνη... που για να τη δεις, έπρεπε να πληρώσεις πάνω από μηνιάτικο.

Μεταπολεμικό Παρίσι, 1959

Η εκθαμβωτική Γκαμπριέλ Ντολιέ, με το επαγγελματικό όνομα Ζιζί, είναι η πιο ακριβοπληρωμένη πόρνη πολυτελείας στη γαλλική πρωτεύουσα. Πίνει μόνο ακριβές σαμπάνιες και έχει ένα τεράστιο πελατολόγιο ισχυρών και πλούσιων αντρών, κάποιοι εκ των οποίων θέλουν να την παντρευτούν ή να την κάνουν αποκλειστική ερωμένη τους. Όμως εκείνη αρνείται πεισματικά. Το παρελθόν της είναι σκοτεινό, κανείς δε γνωρίζει τίποτε για εκείνη, αν και οι φήμες που κυκλοφορούν λένε ότι έχει ρίζες που φτάνουν μέχρι το παλάτι των Βερσαλλιών.

Όταν ο νεαρός Αντουάν Φαμπριέ, ένα φτωχό εργατόπαιδο, μπαίνει στο σπίτι της ως πελάτης, εκείνη τον ειρωνεύεται για το θράσος του να θέλει να περάσει έστω και ένα λεπτό μαζί της. Εκείνος επιμένει και η Ζιζί, εντυπωσιασμένη από τη φλόγα της νιότης του, δέχεται. Από εκείνη τη στιγμή, ένα πρωτόγνωρο πάθος θα σαρώσει σαν ανεμοστρόβιλος τη ζωή της. Σύντομα ο Αντουάν της ζητά να ζήσουν μαζί, να ξεχάσει για πάντα τη Ζιζί και να γίνει η Γκαμπριέλ. Όμως μια ακριβή σαμπάνια δεν μπορεί να συγκριθεί με ένα μπουκάλι φθηνό κρασί...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-4615-8

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΜ: 27604